

Men kommer en tid, en sorgens tid,
 Då bland blomstren på våra grafvar
 Ett slägte wandrar i lifnösjd frid,
 Ett slägte af wekliga slafvar,
 Då härliga jord, du vår kärleks harnn,
 Du pärla i blånande bölja,
 Sjunk djupt och för ewigt i wågornas famn,
 Att din blygd och din wanära dölja.

Glickan på hafssstranden.

är sitter arma flida jag
 Och snart går solen ner;
 Men den jag väntar dag från dag,
 Han kommer aldrig mer.

„Snart är jag åter“ — så jag mins
 Till afsked sade han —
 Men hwar han dröjer, hwar han fins,
 Jag ej begripa kan.

Ranhända krossats har hans slup,
 I mycken storm och nöd,
 Kanske i hafwets mörka djup
 Han redan ligger död.

Hans genfärd war det säkert då,
 Jag såg i sista natt,
 Då skådande åt hafwets blå
 Jag här på stranden satt.

Hans skepp jag där på böljan såg,
 Så glad jag redan war,
 Men hur jag såg och åter såg,
 War bara hafwet kvar.

Och nu igen hwad skymtar där
 I aftonsolens glans? —

Rom närmre, närmre, att jag ser
 Om seglet då är hans.

Hans är det — hans är skepp och mast,
 Hans segel och hans rå;
 Välkommen nu du gyllne last!
 Välkommen själf också!

Ayländsk folkwisa.

Se god afton och god kväll
 Min utwalda, lilla vän,
 Huru lefwer wäl wärlden med dig?

Har du hälsan och mår bra,
 Som jag tror att du skall ha,
 Har du nöjen, wisst fågnar det mig.

Har du pengar, har du gull,
 Har du dina kistor full,
 Har du det, så wisst gläder det mig.

Har du ett förnöjsamt sinn',
 Det är rikedomens din;
 Det är bättre än pengar och gull. —

När jag tänker uppå dig,
 Röres blodet uti mig,
 Lilla wännen, förglöm aldrig mig!

Se på stjärnorna, de små,
 Under himmelen den blå
 Falla neder till jorden som strå.

Förr skall sjöar och strand
 Blifwa torra lifsom sand,
 Förrän jag skall ta' mig en ann'.

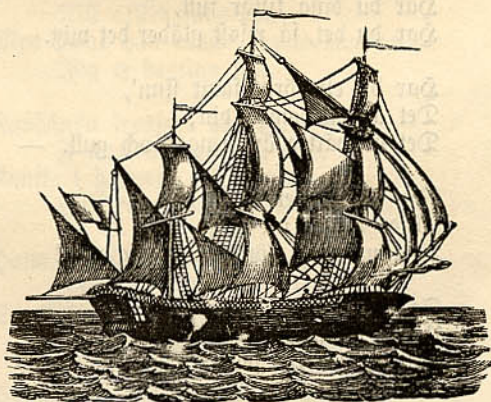
Äyländsk folkwisa.

Äldrig jag förglömma kan
 Glickorna, som stå på strand;
 De fälla tårar på rosenröda kinder.
 Ja, de juda och de beder:
 „Herren ware med eder
 Och ledsage er på böljorna de blå!“

Bäst wi ligga uti ro,
 Kommer lotsen ombord,
 För vinden fäller oss alla segel klara.
 Uj! gosfar, spakarna i hand,
 Ty tiden göres oss ej lång
 Till att stota, medan tågen löpa lätt.

När styrman ropar: „opp,
 Friskt mod i hwar kropp!“
 Wi lätta ankaret lätt ifrån botten.
 Och skeppet swajar ifrån land,
 Och rodret tager timmerman,
 Och Gud han må ledsaga med sin hand.

Walda Sanger och Wiser

utgifna af

Sällskapet

Svenska Folkskolans Männer

Första samlingen:

V.

Ingeborgs klagan af . . . G. Tegner.
 Karl XII af . . . . .
 Lappwisa af . . . . . F. M. Franzén.
 Mästar Tomas af . . . . . R. Hertzberg.
 Julpolska af . . . . . R. R. Malmström.
 Wisa marich af . . . . . J. Topelius.

Helsingfors, 1885.

Pris: 5 penni.

Ingeborgs klagan.

Nu är det höst,
stormande häfwer sig hafwets bröst.
Ack, men hur gärna jag sute
ändå därute!

Länge jag såg
seglet i wäster, det flög på sin wäg.
Ack! det är lyckligt, får följa
Fritiof på bölja.

Bölja, du blå,
iwäll ej så högt, det går fort nog ändå.
Lysen, I stjärnor, och sägen
seglaren wägen!

När det blir wår,
kommer han hem, men den älskade går
ej till hans möte i salen,
icke i dalen;

ligger i mull
bleknad och kall för sin kärleks skull,
eller hon klagar och blöder,
offrad af bröder. —

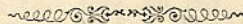
Falk, som han glömt,
du skall bli min; jag will älska dig ömt.
Själw will jag mata för ägarn
wingade jägarn.

Här på hans hand
wirkar jag in dig i dukens rand,
wingar af silfwer och rika
guldbilor tillika.

Vänte du och
wingarna ut, de ej bure mig dock.
Döden allena mig bringar
Gubarnas wingar.

Jägare skön,
sitt på min skullra och blicka åt fjön.
Ack! hur wi wänte och blicke,
kommer han icke.

När jag är dödd,
kommer han säkert, mins då hwad jag bjöd:
hälfa och hälfa du åter
Fritiof som gråter!

Karl XII.

Kung Karl, den unga hjälte,
han stod i rök och dam.
Han drog sitt swärd från bälte
och bröt i striden fram.
„Hur swenska stålet biter
kom låt oss pröfwa på.
Ur wägen, Moskowiter,
frist mod, I goskar blå.“

Och en mot tio stälde
af retad Wasajon.
Där flydde, hwad ej fälde,
det war hans lärospån.
Tre konungar tillhoppa
ej skrefwo pilten bud.
Lugn stod han mot Europa,
en skägglös dundergud.

Där slog så stort ett hjärta
uti hans swenska barm,
i glädje som i smärta,
blott för det rätta warm.
I med- och motgång lika,

fin lyckas öfverman,
han kunde icke wika,
blott falla kunde han.

Böj, Swea, knä wid griften,
din störste son göms där.
Läs nötta minneskriften,
din hjältebitt hon är.
Med blottadt hufvud stiger
historien dit och lär,
och jwenska äran wiger
sin segerfana där.

Lappwisa.

Spring, min snälla ren,
Öfwer bärg och fält!
Wid min flickas tält
Får du kraffa se'n.
Ymnig mosja där
Under drifwan är.

Dagen är så kort,
Wägen är så lång!
Spring du wid min fång!
Låt oss skynda bort!
Här är ingen ro,
Här blott ulfwar bo.

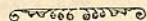
Se, där flög en örn:
Säll den wingar har!
Se, hur molnet far!
Satt jag i dess hörn
Såg jag re'n kanske
Dig där borta le.

Du, som hjärtat här
Fångade i hast!
Så en wäldren fast
Wid en tam man snär!
O, du drar mig mer
An en förs dit ner.

Se'n jag dig fick se,
Tusen tankar jag
Har båd' natt och dag;
Tusen äro de
Och blott en ända:
Att dig äga få.

Du må gömma dig
Bakom dældens sten,
Eller med din ren
Fly till skogs för mig:
Undan, undan stall
Både sten och tall.

Spring min snälla ren,
Öfwer bärg och fält!
Wid min flickas tält
Får du kraffa se'n.
Ymnig mosja där
Under drifwan är.

Mästar Tomas.

”**M**ästar Tomas! Så glad och nöjd
Öfwer hyfwelbänken böjd!
Tidigt och sent arbetar du,
Säg mig! hwad täljer din yga nu?”
— Den täljer en brudsång åt grannen här,
Och gulb på engång åt mig den står!

”Mästar Tomas! Så glad och nöjd
Öfwer hyfwelbänken böjd!
Tidigt och sent arbetar du,
Säg mig! hwad glättar din hyfwel nu?”
— Den glättar en waggå åt grannen här,
Mitt sinne på engång den jämna lär!

”Mästar Tomas! Så glad och nöjd
Öfwer hyfwelbänken böjd!
Tidigt och sent arbetar du,

Säg hwad din hammare bultar nu?"
 — I grannens likfista slår den spik,
 Dess klang på engång är min musik!

„Mästar Tomas! Så glad och nöjd
 Öfwer hyfwelhänken böjd!
 Hjäsjan bär silfwer, alt ännu
 Tidigt och sent dock arbetar du!"
 — Jag lefsaker täljer åt barnbarn små,
 Min egen barndom jag minnes då!

„Mästar Tomas! Så glad och nöjd
 Öfwer hyfwelhänken böjd!
 Tidigt och sent arbetade du,
 Ljus är hwilan du funnit nu!"
 — Hammaren klingar: barnbarn små
 Farfars kista med stjärnor beslä.

Julpoliska.

Jul och ljus och fröjd
 Öpp till himmels höjd,
 Muntra flickor, raska gossar!
 Eld i unga år,
 Lif i lifwets wår!
 Rinden brinner, blicken blosjar.
 Låt oss skämta, sjunga,
 Bort med tankar tunga,
 Bort med nöd och fäjd och fara!
 Fröjd och jul och ljus,
 Halm i alla hus,
 Dans och dans så hejsan bara!

Gossar, raska tag!
 Lyden nöjets lag,
 Flickorna i polskan swängen.
 Spelman, tag din stol,
 Skrufwa din fiol,
 Fristi låt stråken stryka strängen.
 Spela gladt och stampa,
 Raske takten trampa;

Gossar, flickor hören, hören!
 Hejsan, swängen på,
 Öfwer halm och strå
 Nåtta, lätta fötter fören.

Nå rätt så, så där!
 Ingen ängslig här
 Julens ljufwa jubel skymmer.
 Allt är gladt och godt,
 Spelman, spela blott,
 Så blir sorgen rädd och rymmer.
 Alla pulsar picka,
 Alla nackar nicka,
 Lif och lust och löjen lysa.
 Ler i dansens il
 Liten pilt med pil,
 Tyft, därom får ingen fnysa.

Gamla gumman ser
 Böjets lek och ler;
 Barnet gladt med skallran klingar.
 Gubben, grå i hår,
 Flyr från åtti år
 In i yra polskans ringar.
 Glädjetårar glinna,
 Barnabarnen stimma,
 Spelman stiger upp på stolen;
 „Brisse“ hoppar kring
 Om den ystra ring,
 Nappar flickorna i fjolen.

Kom, min flicka, kom
 Låt oss swänga om,
 Gå för lek och skämt wi skygga.
 Hej, hur polskan går,
 Uj, hur hjärtat slår;
 Lilla vän, förlåt det stygga.
 Hopp, i fröjd och gamman,
 Klappa händern samman.
 Nej, så gladt fiolen låter!
 Swäng så här, min du,
 Sen så där, och nu
 Börja wi från början åter.

Jul och ljus och fröjd
 Öpp till himmels höjd,

Muntra flickor, raske gosfar!
 Eld i unga år,
 Lif i lifwets wår!
 Kinden brinner, blicken blosfar.
 Låt oss skämta, sjunga,
 Bort med tankar tunga,
 Bort med nöd och fäjd och fara!
 Fröjd och jul och ljus,
 Halm i alla hus,
 Dans och dam så hejjan bara!

Wasa marsch.

I högan nord wår wagga stod
 Wid stormigt haf och skummig flod.
 Wi wårte upp ur frostigt bädd
 Som wintergran i drifwor klädd.
 Han står så grön
 I hwhita snön,
 Han reser stark
 Sin kronas park
 Ur armod och ur ödemark.

Som tusen wågor sammangå
 Kring Finlands bygd i gördel blå,
 Så mötas hjärtan, mötas namn,
 O, fosterland, uti din fann!
 Att bära gladt
 Din fanas skatt,
 Att kämpa med
 Ditt främsta led,
 War faders bragd och Wasa fed.

Wårt land! Wårt finska fosterland!
 Din fasta botten är wår strand;
 Så lär oss bli din starka wall,
 Som hafwets wåg ej bryta skall.
 Slå högt, wår barm!
 Wår stark, wår arm!
 Wår stor i frygd
 Af söners bygd,
 Wår höga nord, wår finska bygd!

Sofie Nylander

Waldas Sångar och Wiser

utgifna af

Sällskapet

Svenska Folkskolans Män

Första samlingen:

VI.

- Grif Wasas runa af . . . R. A. Nikander.
- Fredmans epistel n:o 39 af . . . R. M. Bellman.
- Bondgossen af . . . J. L. Runeberg.
- Korpen och Käfwen af . . . J. B. Hæfert.
- Nåden af . . . E. J. Stagnelius.
- Swenskt folkwiså af . . . — — —

Helsingfors, 1885.

Pris: 5 penni.

Erik Wasas runa.

Gif att! Svem där? Gu! Sjön är grön och stjärnorna
de skåfwa.
„Herr Erik, lägg dig ned och sof; ty nu är klockan ålfwa.“
Så talte lifdrabanten till kung Erik.

Men Erik gick så många steg, som slag hans hjärta slog,
uppå Gripsholm där ingen blund hans heta öga tog,
tungt är att vara konung utan krona.

„Kom fram, jag vill betrakta dig, nu medan månen lyser;
en kappa vill jag gifwa dig; mig tyckes, att du fryser.“
Så talte lifdrabanten till kung Erik.

„Då Erik gick till gallret fram, och lifdrabanten log.
Han sade: „Skägg har du fått nog, se'n konung Erik dog,
och därpå kan du wäfwa dig en mantel.““

Nu hördes klockan ljuda tolf från höga fängselornet,
brandwaktens tutade så doft tolf gånger uti hornet.
Drabanten gick, och waktens tog en annan.

Men Erik gick så många steg, som slag hans hjärta slog;
och stegen stå i golfwet kvar, som kungafoten tog;
men, Gud ske lof, hans hjärta har fått hwila.

„Kung Erik, slut ditt öga till; ty tolf har klockan slagit.
Kung Erik, sof, kung Erik, sof, fast de din krona tagit!“
Så talte lifdrabanten till kung Erik.

Slätt intet Erik åttade, att klockan slagit tolf,
men stannade wid waktens ord på maskstunget golf.
„Kung Erik“ lät så lustigt i hans öra.

„Kung Erik, kom till gallret fram, ty månen skrider fjärran;
om det är du, så buga dig i stormen inför Herran!“
Så talte lifdrabanten till kung Erik.

Kung Erik böjde hufwud ned, slöt ögat till om tåren,
och lifdrabanten log så skön med silfwerhjälms på håren;
men Erik bad i stormen inför Herran.

„Då lifdrabanten krönte då hans hjäsfa med en krans,
bland många brutna törnen där en härlig blomma fans,
och kranzen kom med friden under stormen.“

Kung Erik fjönt på bädden ned och sof wid ljud af psalmer.
Nils Sture kom, så drömde han, och bar i handen palmer
och kyste konungen med törnekronan.

Så är det sagdt, att samma natt kung Johans öga stod
så öppet, som hans port war stängd, och såg sitt eget blod;
men hur det war, må Gud allena weta.

Fredmans epistel.

N:o 39.

Storm och böljor tystna re'n,
himlahwalfwets matta sten
mer och mer förswagas,
re'n det börjar dagas.
Molnen simma,
kvalm och dimma
bådar solens bleka strimma.
Wädren spela fritt och tått,
fönstren ristast wid hwar slätt
lönn och aspar lusa,
kärr och källor brusa,
Drren spelar,
tömmar, selar
bonden åt sin fåle delar
Re'n i hwar spis
fladdrar och fräs'
spånor och ris,
sticker och gräs,

redan wällingsgrytan kofar.
Re'n med yfwig lugg
torparn uti mjugg
efter tobakselden snofar;
och på ången re'n,
lutad mot en sten,
dalkarln i sin skyffel tar.

Krögarn på sig stöfweln drar,
skurar bränwinspannan klar,
re'n i stopet fattar,
står i dörrn och skrattar;
pipan blosjar,
gubben frosjar
bygdens kämpar, barn och gosjar.
Gumman, på sin wagn wid grind,
håller handen under kind;
af och an hon wickar,
slumrar in och nickar.

Solen sticker,
gumman kwicker,
waknar och ur stopet dricker.
Kvarnar och hjul
börja sin fart,
hör, från ett skjul
hörde du klart

första slagen uti smedjan.
Smeden smal och lång,
med en glödgad tång,
naken ända upp till midjan,
mellan eld och sand
med en pust i hand
sjunger nu sin morgonbön.

Lufsten spelar friskt och skön,
minsta blomma, wärt och frön
öppna sina knoppar,
se åt daggens droppar,
präktigt randas,
wälluft andas,
med sefrens släktar blandas.
Skogen skymtar mörk och blå,
bärg och fullar prydda stå

med båd' lam och kwiwor.
Bygdens barn och pigor
gå och walla,
le och tralla,
fina hjordar sammankalla.
Lärkan i skyn
släktar så jwal,
tuppen i byn
slayar och gal;
all naturen börjar wakna
till ny glans och präal,
nya göromål. —

Bondgossen.

Jag huggit, tils min kraft förgått,
och hugger om igen,
och yrans stål är hwafst och godt,
men furan står dock än.

Min arm war en gång tung och stark,
nu är den mer ej så,
se'n wintern om jag ätit bark
och druckit watten på.

J fall min tjänst jag bytte om
och bättre för mig såg,
jag kanske till en herre kom,
som hade bröd af råg,

Kanske i närmsta stad jag fann
en lön för tro och slit. —
Jag tänker ofta så och kan
dock icke längta dit.

Står fjället där med löfsprydd topp
och ser i sjön sin bild?
Går solen där så härlig opp,
och går den ner så mild?

Fins där en dal, som blomdoft strör,
en mo, som taltar bär?
Och hon, hvars wallhorn nu jag hör,
skall hon väl finnas där?

Förbi far molnet utan skygd,
till windens tidsfördrif; —
och utan wän och fosterbygd
hwad är ett mänskolic?

Kanske att Gud hör folkets röst
och lindrar folkets nöd;
kanske en bättre skörd i höst
ojs ger ett bättre bröd!

Korpen och Räfwen.

Det satt en gång uti ett träd en korp, som bar
Uti sin näbb ett stycke ost, så fet och rar;
En räf, hvars fina luft strax wäder däraf fick,
På stunden mycket artigt fram till korpen gick
Och sjöng: tra, la, la.

„Er tjänare, herr Korp, hur står det till?“ — „So bra,
Hur mår Ni själf, herr Räf?“ — „Ah tack ska Ni ha;
Jag och de mina må, Gud ware lof, rätt godt,
Förutom yngsta pojken, som har snuswa fått,
Tywärr! tra, la, la.

„Gud, hwilken frack, herr Korp! Om jag mig ej bedrar,
Så tror jag Ni från Hamburg edra kläder tar.“
„Ja,“ svarar korpen, stolt att så sig smickrad se,
Och lämnar strax adressen på sin skraddare,
Den narr'n! tra, la, la.

„I fall Ni sjunger lika wäl som ni är klädd,
Kan Ni med Jenny Lind er ställa hjärt i bredd!
Sjung för mig någonting, en aria eller par,
I ären alla sängare, båd' jon och far,
Ej fant?“ tra, la, la.

Herr Korp, som intet neka kan sin nya wän,
Strax stämmer upp en aria ur Barberaren,
Men „hast du mir gesehen“, så snart han öppna' mun,
Föll osten därutur till marken ned på stund,
Wid säng: tra, la, la.

Då skyndar räfwen fram och griper osten fatt
Och skrattar se'n åt korpen som han wor' besatt.
„Nu riktigt med besked jag lurat dig, minsann,
Du hwarken är modern, ej håller fjunga kan,
Ej ens: tra, la, la.“

När korpen detta hör, så blir han desperat,
Och swär förtwifladt öfwer wårt duellsplakat.
Förlusten honom dock till hjärtat mindre går,
An att han ej för sängare passera får.
Bra hårdt! tra, la, la.

Will du moraln af fabeln weta, så se här,
För korpar särdeles beaktanswärd den är:
„Kom wäl ihåg, min wän,“ så sa' en gammal prost,
„Att aldrig nånsin fjunga, då du äter ost
Ej ens: tra, la, la.“

Näcken.

Kwälens guldmoln fästet fransa,
älfworna på ängen dansa,
och den bladbekrönta näcken
gigan rör i silfwerbåden.

Liten pilt bland strandens pilar
i wiolens ånga hwilar,

flangen hör från källans watten,
ropar i den stilla natten:

„Arme gubbe, hwarför spela?
Kan det smärtorna fördela?
Fritt du skog och mark må lifwa,
ifall Guds barn dock aldrig blifwa.“

Paradisets mänstenskänatter,
Edens blomsterkrönte slätter,
Ljusets änglar i det höga,
aldrig skådar dem ditt öga.“

Tårar gubbens anlet' skölja,
ned han dyker i sin bölja.
Gigan tystnar. Aldrig näden
spelar mer i silfverbäcken.

Svensk folkwisa.

Kristallen den fina som solen månd' skina,
Som skjarnorna blänkta i styn.
Jag wet en flicka, i dygden den fina,
En flicka i denna här byn.
Min wän, min wän och älskogsblomma,
Åt, om wi kunde tillsammans komma,
Dch jag wore wännen din,
Dch du allrakärestan min,
Du ädela ros och förgyllande skrin.

Dch om jag än reste till världenes ända,
Så ropar mitt hjärta till dig, ::
Till dig, min wän och älskogsblomma:
Åt, om wi kunde tillsammans komma,
Dch jag wore wännen din,
Dch du allrakärestan min,
Du ädela ros och förgyllande skrin.

Sofie Nyblund

Waldas Sönger och Wisor

utgifna af

Sällskapet

Svenska Folkskolans *Wänner*

Första samlingen:

VIII.

Sjung! af	D. Lindblad.
Norrälänningens hemlängtan	E. Sahlstedt
Sjömanswisa af	
Wärmlänningarne af	F. A. Dahlgren.
Wikingens sång af	K. A. Ricander.
En majdag i Wärend af	C. W. Böttiger.
Ett sätt att fria af	C. Steman.

Helsingfors, 1885.

Pris: 5 penni.

Sjung!

Hvarför skall man tvinga mig att sjunga,
 Fast jag kan en liten wisa, jag?
 Jag will dansa hållre med de unga
 Hela natten till den ljusa dag.
 Stundom händer wilst då ingen hör mig,
 Enkla sången knäller ur mitt bröst,
 Det är känslan då, som så förför mig,
 Att jag vågar höja upp min röst.

Om jag kunde, som jag wille, sjunga,
 O, hwad toner af en klar kristall!
 Om mitt hjärta låge på min tunga,
 Gladde någon af dess toners fall.
 Men nu kommer sången tyst och sakta
 Blott för mamma: hon är snäll ändå,
 Och får lysena, aë! jag bör mig ätta,
 Att ej fler än hon får höra på.

Norrlänningens hemlängtan.

Hwi längtar du åter till fädernesstrand?
 Mitt hjärta, hwi slår du oroligt,
 När barndomens minnen dig hwiska ibland
 Om hembygdens dalar förtroligt?
 Förgäfwes du ångrar den brännande lust,
 Som gäckande dref dig till främmande kust,
 Från hembygdens skogar och dalar.

Hwad drömde du wäl om den främmande jord,
 Hwad hoppas du ännu i Söder?
 Åt! sökte du hjärtan? Fanns det ej i Nord?
 Hwar finnas wäl trognare bröder?
 Hwad dittade hoppet, hwad brände din häg?
 Hwad såg du i Söder, som icke du såg
 I hembygdens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd wid dånande flod,
 Där molnen sig hwila på fjället;
 Där åldriga skogen mot stormarne stod,
 En grönskande mur omkring fjället;
 Där lifwet war ostuld, där friden blott log,
 När jolen rann opp eller nattwakan slog,
 I hembygdens skogar och dalar.

Wäl sofwer min fader, — wid gungande haf,
 Den grönskande graf honom söfwer;
 Och björkarna gro kring den älskades graf
 Och släta sitt skugghwalf däröfwer;
 Men fädernetjället det blommar dock än,
 Och moder och wänner mig mana igen
 Till hembygdens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer wäl fjärran ifrån,
 En gång, till att famna er åter.
 Men kanske för sent står den enslige son
 Wid grafwornas runor och gräter. —
 Och står då förskjuten, där älskad han war,
 Och gräter wid minnet af framfarna dar —
 I hembygdens skogar och dalar.

Sjömanswisa.

Och far min, salig, han war en skeppare, han, han,
 Han war, besitta, den ayelbredaste man, man.
 Han gick i tröja, och kalkskinshandskar han hade,
 Och ganska ofta han wid mitt öra dem lade.

Jag war då pojke och lättmatros uppå skutan,
 Utfit på toppen liksom pafs-opp i kajutan.
 Jag sof på däckbet, och ankartåget war kjojen,
 Och focken täcket, och hufwudgård ankarbojen.

Till sjöns får man just ej wara klen, då det gäller,
 Och far min war just ej bland de blöta, han håller.
 Då stormen hwen, så det blåste twärs genom kroppen,
 Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

På gubbens lynne wardt man just aldrig bedragen,
 I soluppgången jag tog mitt märke för dagen:
 Då jag i trappan och kajutsdörrn hörde smällen,
 Då war jag säker att daggen föll innan kvällen.

Men blåste vinden så skummet yrde kring bogen,
 Och wågen plöjdes liksom en fåra för plogen,
 Då tog han snuggan, och helt förnöjsam till sinnes
 Han satt och talte rätt mången strof, som jag minnes.

„En sjöman, pojke! bör wara kwick uppå wågen,
 Som en abborre, och som en sparf opp i tågen;
 Kwicktänkt och snarwänd, ty annars går han och wankar,
 En redlös skuta förutan roder och ankar.

„Sin egen kraft bör man ta ombord uppå skutan:
 Skrif ej på hjälp, då du kan dig hjälpa förutan.
 Sit ej på andra, ty huru usel och lumpen
 Är ej den skuta, som jämt skall lättas med pumpen!

„War oförfärad, se faran stint uti synen,
 Då hafwets herre drar barstt ihop ögonbrynen.
 War jämt beredd till att möta döden och domen,
 Ty båda komma helt oförtänkt liksom bommen.“

Så talte gubben — och detta war bland det sista,
 Hans lefnadsankar, hur starkt det war, måste brista;
 Af döden lät han sig in i hamnen bogsera, —
 Och skutan fick jag i arf af honom, med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
 Och fränst af alt weta hut, och se'n manövrera.
 Och säkert är, att jag än i dag där förutan
 Ännu ej warit min egen herre på skutan.

Wärmlänningarne.

Och gosjen gick sig ut i morgonstund,
 Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'.

Då mötte han en mö i rosendelund:
 „Will du blifwa min?“ ja' gosjen. —
 Nej, nej, nej, nej, nej!

Din blir jag wäl ej,
 Nog får jag en ann', ja' flickan.

Och gosjen gick sig ut i middagsstund,
 Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'.

Då mötte han den mön i rosendelund:
 „Will du än bli min?“ ja' gosjen. —
 Nej, nej, nej, nej, nej!

Din blir jag wäl ej,
 Får nog än en ann', ja' flickan.

Och gosjen gick sig ut i aftonstund,
 Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'.

Då mötte han den mön i rosendelund:
 „Nog kan jag bli din“, ja' flickan. —
 Nej, nej, nej, nej, nej!

Min blir du wäl ej;
 Nu har jag en ann', ja' gosjen.

Wikingens sång.

God natt, god natt,
 Du drottning i gyllene skrud,
 Du strålände wikingabrud!
 Nog ser jag, du förjer och gråter;
 Men gråt ej! wi träffas ju åter.
 Fast natten i Norden är lång,
 Så blir det wäl morgon engång.

D, wor' jag, som du,
 Så nära den önsklade strand.
 Det nya, lycksaliga land!
 Fort drake, på böljorna ila!
 Snart slipper du mig och får hwila.
 På hafwet, på jorden är strid,
 I jorden får wikingen frid.

Jag ropar på storm;
 Fort will jag på hafwet framgå;
 Men tyst ligger stormen ändå.
 Förr dref han med kraft mina segel,
 Nu ser han sig hållre i spegel
 Och smeker med jollrande wind
 Den slårdfulla sjöjungfruns kind.

Sol, ensam, som du,
 Jag far på den högblåa wåg
 I stilla högtideligt tåg:
 Du hwilar hos fränderna dina;
 Men hän äro fostbröder mina.
 Ej äger jag bror eller far, —
 Mitt swärd är det enda jag har.

En aften, som nu
 I gullklara rustningen klädd,
 Jag slumrar å blodrödan bädd.
 Du redan ditt anlete böljer,
 Jag sakta i spåren dig följer.
 Du glänsande drottning, far wäl!
 Far roligt, far stilla! far wäl!

En majdag i Wärend.

Klockarfar, han skall nu allting bestyra,
 Lära barnen, att två och två det är fyra.
 Utan honom man kan ej lära att staswa,
 Utan honom man kan ej folket begrafwa.

Föds ett barn, så frågas: hwad skall det heta?
 „Gå till klockarn! han måste allting ju weta“.
 Om ett par sig i äkta ståndet begifwer,
 Är det klockarn, som bröllopswärfjerna skrifer.

Får med sjuåldom för sina synder man sota:
 „Gå till klockarn, han skall dig nog kunna bota“.
 Om processer och annat otyg man äger:
 „Gå till klockarn och hör dig för, hwad han säger“.

Han skall weta råd för alla slags sorger,
 Dmpa barn skall han kunna, samt spela orger.
 Det är han, som skall hålla handbok åt prästen;
 Och wid graföl är det han, som får resten.

Swarje söndag skall predikstolen han damma,
 Klockare och klofare är det samma.
 Han i läsa skall känna nyaste moden,
 Lugga barn skall han på Lantastermetoden.

Han åt prästen skall wäga tiondesmötet,
 Bakpå skåfen äta med till förhöret,
 Prost och kaplan han söka skall att förlita,
 Och wid mässfäll det händer han får predika.

Jugenting, nej intet får han försomma:
 Där en gubbe, så tröstar klockarn hans gunna.
 Han skall föra an båd' dansen och leken,
 Och wid bordet är det han, som står steken.

Han skall vara med från början till slutet;
 Skall det skutas, så slapper klockarn till krutet.
 Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
 Framför allt skall han vara grym till att sjunga.

Öfweralt så är klockarn framme och råder,
 Får man tandwärf, skall han på tummen slå åder;
 Men i dag så är hans belaste ärend',
 Att lyckönka er, silfwerstjärnor i Wärend.

Ett sätt att fria.

Anders han var en hurtiger dräng,
Flitiger som en myra,
Stor var han som den grofwaste karl,
Stark var han wäl som fyra.
Wunster och gla'
Och hurtig han wa'.
Slidorna tykte han war så rar,
Lita på mej!
En får han sej,
Det kan jag trygt bedyrar.

Anders war blyg och suckade: „Ack,
Den som en flicka hade“.

Då kom han in i slidornas ring,
Höjde sin röst och sade:

„Söta små flickor! En will jag ha:
Smilken utaf er får jag nu ta?“

„Anders, ta mej!“

„Anders, ta mej!“

Streko de alla glada.

Nej, tänkte Anders, det war för swårt,

Jag kan få allihopa;

„Den, som tar råda, den skall bli min!“

Började han att ropar.

Då rusar alla bums i en hög,

Högt upp i luften hårtassa flög;

Hett gick det till,

Tro om ni will,

Ryslig war den bataljen.

„Nej“, sade Anders, „tåcka behag

De röra mig så föga“.

Då fick han se, hwar Anna satt still',

Med tårar i sitt öga.

Ack, tänkte Anders, glad i sitt sinn',

Du, lilla Anna, du ska' bli min.

„Will du mig ha?“

Hon swarte: „Ja!“

Så går det till att fria.

